

El vestit, Alèxia Jiménez (3rA)

L' Andrea era una noia jove, moderna, molt atrevida i sincera perquè sempre deia allò que pensava. Un dia va anar al centre comercial Decathlon a buscar el vestit que portaria per al seu casament. Us sobtarà que escollís un centre comercial especialitzat en roba esportiva per comprar el seu vestit de núvia, però resulta que després de què aparegués la pel·lícula americana "Núvia a la fuga" van començar a comercialitzar les sabatilles esportives que a la protagonista li permetien fugir del casament *a tota pastilla*. Les núvies feien cua per comprar aquestes sabatilles i després d'una cosa va venir l'altra, i van decidir fabricar també els vestits, amb materials altament transpirables, lleugers i súper còmodes, i molt econòmics, com un xandall. Ara, això sí, carregats de brillantets Swarovski. L'Andrea, que era una núvia molt pràctica, va decidir provar sort en aquell centre comercial. L'Angelines, la seva mare, la va acompanyar per donar-li més consells i un punt de vista diferent. Què faríem sense les mares? Sempre a punt per donar-nos consells sense que els en demanem cap.

A l'arribar al centre comercial, van demanar a l'Esther, una dependenta molt atenta però que es notava que feia pocs dies que havien contractat, on podien localitzar la secció de vestits de núvia i els va dir que els podrien trobar al passadís Oxelo, és a dir, al costat dels patins, perquè una actriu nord-americana havia posat de moda recentment marxar del casament amb patins. Aviat traurien la pel·lícula "Núvia a la fuga 2".

L'Andrea i l'Angelines van seguir l'Esther perquè poguessin arribar fins aquella secció. El passadís desitjat estava plagat de canalla que provava els patins cap aquí i cap allà tota l'estona. Les mares animaven les seves filles a practicar la fugida amb patins per quan fossin grans i, perquè es fessin *influencers*, les seguien amb el mòbil gravant absolutament totes les moneries que feien.

Com que era ple estiu i temps de vacances, feia molta calor i es multiplicava la quantitat de gent que xafardejava articles esportius sense tenir intenció de comprar res, però que aprofitaven els aires condicionats d'aquests centres comercials.

L'Angelines estava més concentrada en localitzar on estava el *xorro* d'aire fred de l'aire condicionat que en mirar el vestit de núvia per a la seva filla. Total, digués el que digués acabaria fent el que li donés la gana... Darrerament, i més des que havia

complert els cinquanta-cinc anys, patia unes calors sobtades que la deixaven ben atabalada. Així que l'Andrea estava ben sola xafardejant tots els articles de núvia perquè la dependentia no s'assabentava de res i la seva mare era com si no hi fos.

L'Andrea no estava del tot convençuda de casar-se i per això tenia clar que no es volia gastar gaires diners en el vestit i que les sabatilles les podria aprofitar després per fer zumba. Però hi havia alguna cosa en el seu interior que li deia que allò no anava bé i ella no acabava de trobar-se a gust vestida de núvia. Després d'estar-se posant i traient tots els vestits de la botiga i de què la dependentia s'equivoqués mil vegades en la talla, el color, la forma... va prendre la decisió de parlar amb el seu futur marit i plantejar-li si potser no podrien viure junts sense passar pel tràngol del casament, tot i que això suposés renunciar als regals dels convidats i al desitjat viatge de nuvis que els pares estaven disposats a pagar.

Quan per fi tenia clares les seves idees i es disposava a explicar-li a la seva mare la seva decisió, de lluny va veure el seu xicot que estava passejant per la secció masculina de complements i vestits de casament. Estava molt concentrat mirant d'escollir quines sabatilles esportives especials per fugir del casament li estaven millor. No s'ho podia creure! Com podia trair-la d'aquella manera? va pensar l'Andrea mentre s'anava enfadant cada vegada més. En aquell moment, l'Esther, la dependentia, que ja no sabia ni com es deia perquè havia anat de bòlit amb aquella clienta tan indecisa, va portar-li el model més nou que els acabava d'arribar directe de fàbrica, una mena de xandall blanc amb lluentons i amb cua incorporada. L'Andrea va decidir comprar-se el vestit sense ni emprovar-se'l i la seva mare va pensar que quan la seva filla no el volgués se'l posaria ella per quedar amb les amigues. Seria l'enveja del barri!

Com aquell que no vol la cosa, l'Andrea va fer per trobar-se davant del seu xicot com si fos una casualitat.

- Home! Què fas per aquí?
- I tu?

No van haver de dir-se res més. Tots dos havien vist la pel·lícula "Núvia a la fuga" i sabien perfectament què volia dir estar-se mirant els vestits i les sabatilles dels seu casament en aquell centre comercial.

Es van mirar fixament i no van poder evitar posar-se a riure. Van deixar tot el que havien agafat al terra i van marxar corrents agafats de la mà.